



## ESCALANHELS

Es pot veure amb els ulls i tocar amb les mans que l'actual Ajuntament està demostrant tenir cura de l'Escala. Ho dic clar i net: més que els precedents Consistoris. Seria de mala fe, crec, aquell que sostingui el contrari, o aquell que, irritat per algun refús administratiu personal, un arbre li impedeixi de veure l'arbreda. Personalment, conscient del que es fa i convençut que mai no es fa prou o imperfectament, em guardaré ara per ara de tirar pedres feridores. Això dient, sé fer la part d'allò que es deu al precedent Municipi pel que fa a certes realitzacions en curs.

No obstant això, no em puc estar de lliurar unes suggestions ben intencionades —és clar!— tot esperant que siguin ben inspirades i adoptades.

Suposem —amb raó o sense?— que no és el moment de demanar «l'oro i el moro» a l'Ajuntament; però si que aixecaré llibres accessibles i proposaré solucions mòdiques a certs problemes palpables. Per exemple:

**La Platja.** Ara que encara hi som a temps, recordem la necessitat de posar una barrera practicable, o quelcom d'equivalent, impeding l'accés dels cotxes sobre l'arena. L'any passat observàrem com, poc a poc, ara una roda, ara dues, després tres, i finalment les «quatre potes» d'alguns vehicles romanien ben ajocats prenent-se per les barques d'antany. I gratuïtament, per torna! No seria més lògic que se'ls dirigeixi a l'aparcament veí? De totes maneres una barrera serà més eficaç que un disc prohibitiu a menys que aquest fos secundat per un guàrdia.

A propòsit del dit aparcament: com ja indicàrem l'any passat, penso que caldria revisar el criteri que fins ara ha prevalgut; en definitiva es fan pagar 25 ptes. per 24 hores d'estacionament; jo sé que hi ha estrangers que hi deixen el cotxe durant tot el temps de llurs vacances a bon preu i monopolitzant un lloc. No seria possible d'aplicar una tarifa ascensional proporcional al temps de parada? Són rars els que hi deixen el vehicle menys d'una hora. En tot cas, la suma exigida em sembla irrisòria. Per altra part, ull viu! hi ha turistes que no reclamen llur tiquet...

També havíem assenyalat l'any passat el fet que la molt ben inspirada vorera que permet als vianants de vorejar el mar en la pujada de la riba que mena a la Plaça de la Punta (per darrera els pavellons de begudes), és ignorada per la multitud que es passeja per la calçada on, a l'ensens, hi rodola intensa circulació d'automòbils. És convenient que el nostre Consistori examini quina és la solució més adient: fletxes de desviació per a vianants?; rètols evidenciant l'existència de les voreres?...

**La Platja de Riells.** En l'indret anomenat «L'Ulla», en el Rocó del Riells, hi una ha davallada vers la platja que, si no s'hi fa res, (disc indicador, per exemple), és com una invitació als automobilistes per a aparcar-hi llurs màquines. Cal evitar-ho.

Com és l'evitar que en aquesta platja (que avui, amb l'ambició que s'hi ha fet, hem de dir que és superbà), puguin banyar-s'hi i defecar-s'hi els gossos. Potser que uns rètols serien prou dissuasius.

A impedir també que els veliplanxistes (windsurfing) i altres embarcacions evolucionin enmig dels banyistes; esperem que s'hi emplacin les boies necessàries.

En tot el sector de vianants de Riells-centre comercial, (cruïlles Passeig Marítim—Camí Ample; Camí Ample—Av. Riells— Montgó; Av. Montgó—Carrer Figueres, etc. s'hi imposen passatges zebraats.

Com innovació i per oferir un atractiu d'inversió moderada que seria apreciat, torno a suggerir la col·locació d'una plataforma a uns 50 m. de la vora per a estendre's-hi després d'una nedada.

Altra vella proposició: la d'obligar a què el passatge que va de l'av. Montgó de l'av. Riells —perllongant el carrer Figueres— no ens faci girar de vergonya; és de trànsit de vianants neuràlgic entre la platja i el centre comercial; impavimentat i dipòsit d'escombraries, runes i pòls.

En obres a realitzar imperativament en aquest sector n'esmentaré una, però ho faré tímidament, car no solament deu dependre amb part del Ministeri marítim, sinó que, exigeix un finançament més important: la de dreçar un parapet tot el llarg de l'av. Riells (més o menys entre el carrer Margarida i el carrer Sibil·la de Fortià) per a evitar que la sorra no ens torni a fugir en temps de tramuntana, amb tots els inconvenients que se'n deriven pels veïns i pels vials com en són testimonis els monticles que solquen en plena avinguda; (a propòsit: qui s'encarregarà de treure'ls?) I, per la mateixa ocasió, per fer la carretera i disposar-hi judiciosos aparcaments (en bateria) per

vehicles.

Responsables de l'embelliment de la nostra vila, ho dic amb tota humilitat: si trobeu que aquestes indicacions són factibles i útils, preneu-les pel vostre compte i feu-vos-les vostres; no és pecat convertir-les en realitat malgrat que siguin d'iniciativa externa a la vostra vasta comesa. Pel bé de l'Escala!

J.S.R.



## ELS LLIBRES EDITATS PER LA CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL

«El nostre patrimoni»: Alt i Baix Empordà

La popularitat i prestigi de què gaudeix l'Empordà entre totes les comarques catalanes, no solament és fruit de les seves privilegiades condicions naturals. A la naturalesa li devem el paisatge, però, és l'element humà que l'habita el qui li dona ànima. Aquest esperit del poble —que els alemanys anomenen «Volkgeist»—, és el que infon personalitat a un país. Són especialment els intel·lectuals i els artistes els qui més hi contribueixen. En aquest sentit, l'Empordà ha estat una comarca mimada.

A primeries de segle, l'expansió de la sardana arreu de Catalunya i les arborades estrofes que li havia dedicat Joan Maragall, van contribuir poderosament a crear el clima propici al naixement de l'empordanisme.

Des de la ja centenària «Historia del Ampurdán», de Josep Pella i Forgas (1883), fins a la data, seria molt llarga la llista dels llibres dedicats al tema. Si hi afegim les abundoses monografies locals, m'atreixo a dir, sense «xovinisme», que dubto que cap altra comarca catalana compti amb una bibliografia tan extensa. Els fotògrafs, amb el seu art, també li han rendit tribut.

Ja fa una setentena d'anys que la «Il·lustració Catalana» va publicar un àlbum dedicat a l'Empordà. Les nombroses fotografies, —moltes d'elles del nostre Esquirol—, alternaven amb dades històriques, fragments de prosa, poesies i notes biogràfiques dels principals prohoms empordanesos de l'època.

D'uns anys ençà, la meravella de la fotografia en color ha fet que en aquesta mena de guies artístiques les il·lustracions hagin esdevingut el protagonista principal. Tal és el cas de la col·lecció «El nostre patrimoni», editada per la Caixa d'Estalvis Provincial. Fa unes setmanes, per conducte de l'amic Josep M<sup>e</sup> Cortada, delegat de la sucursal de l'Escala, vaig ser amablement invitat al Castell de Cap Roig —avui propietat de la Caixa—, per assistir a la presentació del llibre de la col·lecció dedicat al Baix Empordà. Com en l'anterior dedicat a l'Alt Empordà, les magnífiques fotografies són de Jordi Olavarrieta i els textos de l'erudit historiador palafrugellenc en Joan Badia i Homs, el qual, malgrat la seva joventut, s'ha situat com a indiscutible capdavanter entre els estudiosos del nostre passat comarcal. L'obra ve avalada amb un pròleg d'Antoni Pladevall, Director General del Patrimoni Artístic de la Generalitat.

Tant el volum dedicat a l'Alt com al Baix Empordà, són dues obres dignes de recomanar. Àdhuc els qui ens pensem conèixer el país, a través de llurs pàgines en descobrim racons i aspectes que ens havien passat desapercebuts. Resumint, diré que són un goig pels ulls, font de consulta històrica i una guia pintoresca que convida a seguir-la sobre el terreny.

Felicito, doncs, cordialment la Caixa d'Estalvis Provincial i el seu director Senyor Joan Vergés, incansable promotor d'aquestes exemplars publicacions.

A més, crec un deure fer pública una important particularitat que la Caixa —amb un excés de modèstia filantròpica—, no fa constar en aquests llibres: l'import de llur venda va destinat íntegrament al Centre Joan Riu, de Sant Gregori (Girona), per a minusvàlids profunds, una de les obres socials més meritòries que ve sostenint la nostra Caixa d'Estalvis Provincial. Ha estat una raó més que m'ha mogut a escriure aquestes sinceres ratlles, acollint-me a les pàgines de L'ESCALENC.

LLUÍS ALBERT